

ಬೆಳಗಿನ ಓಕಳಿ

9 ರಿಯ ನಾಗರಿಕ ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ
ಆರ್.ವಿ.ಎನ್. ಆಟದ ಮೈದಾನಿಗೆ
ಬೆಳ್ಳಂಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ವಾಯುವಿಹಾರಕ್ಕೆ
ಹೋಗುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕುವರೆ ಗಂಟೆಗೆ
ಎದ್ದು ಹಲ್ಲುಜ್ಜಿ ಲೀಟರಿನಷ್ಟು ನೀರು ಕುಡಿದು
ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ ಐದು
ಗಂಟೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ನಡೆದು
ಆಟದ ಮೈದಾನ ಮುಟ್ಟಲು ಇಷ್ಟತ್ತು
ನಿಮಿಷಗಳಷ್ಟಾದರು ಸಮಯ ಬೇಕು. ವಯಸ್ಸು
ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಮುದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿ
ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಂತು ಹಾರಿಹೋಗುವ
ಪಕ್ಷಿಯಂತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಯಸ್ಸಾದಂತೆ
ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿಯ ನಮ್ಮ ಮುಖ ನಮಗೆ
ಅಪರಿಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮನೆ ತುಂಬ
ಸಂಸಾರವಿದ್ದರೂ ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ
ಕಿವಿಯಲ್ಲಿಯ ನಮ್ಮದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಹತ್ತು ಸಲ
ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ನಮ್ಮದೇ ಎಂದು ಖಾತ್ರಿ
ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ
ಕೂದಲುಗಳು ರೋಗಿಯ ಕೂದಲುಗಳಂತೆ
ನಿಶ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ತುಟಿಯ ಅಂಚಿಗೆ ಬಿಳಿದಾದ
ಬುರುಗಿನಂತಹ ಜೊಲ್ಲು ಇಣುಕುತ್ತದೆ. ಕಾಲುಗಳ
ಬಡಕಲು ಹಗ್ಗದಂತೆ ದುರ್ಬಲವಾಗಿ,

